

FELSŐKRISZTINA

2010. HÚSVÉT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 6 és 7 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Felnőtt keresztények lettek

Fotó: Lener I. Csaba

Székely János püspök április 24-én tíz félkészült fiatalot részesített a bérmálás szentségében. Amint a főpásztor köszöntőjében, úgy mi is köszönetet mondunk a bérmálkozóknak felelős döntésükért, szüleiknek pedig elkötelezett, hitvalló nevelésükért. Az ünnepi szentmisét megtisztelte jelenlétével **Bolberitz Pál** professzor úr és **Matolcsi Kálmán** atya is. Az új bérmáltak: Dessewffy Márton, Gémes Alma, Hernády Gergely, Jenik Orsolya, Noszada Imre, Pallós Annamária, Rabata Róbert, Seidl Áron, Tas Katalin és Tóth Eszter.

Kedd esték a Felső-Krisztinában

Plébániánk fennállásának 70. évfordulójára készülve az év folyamán korábbi papjainkat, illetve a plébániánkról származó papokat hívjuk meg.

Május 18-án 18.30

Kelényi Tibor

jezsuita

lesz a vendégünk.

Krónika

Jubileum

Ebben az évben ünnepli plébániánk fennállásának hetvenedik évfordulóját. Szeretnénk ezt az évfordulót – hasonlóan a hatvanadikhoz – méltóképpen megünnepelni. A jubileumhoz kapcsolódóan az elmúlt hónapokban a felnőtt hittan keretében találkozhattunk a plébániánkon egykor szolgálatot teljesítő atyákkal, akik felelevenítették egykori felső-krisztinás élményeiket, és beszéltek későbbi életútjukról.

(folytatás a 2. oldalon)

Krónika (folyt. az 1. oldalról)

E sorozat még nem ért véget, hiszen a hetven év alatt sokan szolgáltak nálunk. Az ünnep csúcspontja természetesen a búcsúi szentmise lesz június 20-án fél 11-kor. A lelki felkészülést elősegítendő, a búcsút megelőző három napon (június 17–19.) *Molnár Béla* pestújhelyi plébános tart lelkigyakorlatot az esti 6 órás szentmise keretében. Ugyanezen a héten csütörtökön és pénteken vesperás lesz, szombaton pedig a schola ad ünnepi hangversenyt. A vasárnapi, ünnepi szentmise után agapé és kirakodóvásár lesz, ezért igyekezzünk úgy szervezni e napra a családi programot, hogy legyen időnk egymásra, a közösségre.

Plébániai tábor

A jubileumhoz kapcsolódóan megrendezzük a plébánia életében az első közös táborozását is június 23–27. között. Bár az időpont, mikorra a tábort megkaptuk, nem minden szempontból ideális, úgy gondolom, hogy egy adag jó szándékkal és kis ötletességgel megoldható, hogy minél többen részt vehessünk azon. A tábor helye a Balinka határában levő Tölgyes Turista Központ. A szálláslehetőséget kilenc nyolcágyas, zuhanyzós alpesi ház, egy hatágyas alpesi faház, nyolc kétágyas, közös zuhanyzós szoba és mintegy húsz négyágyas, közös zuhanyzós faház biztosítja. Ezen kívül a hatalmas ligetes területen korlátlan számban sátorozási lehetőség is van. A különböző programok lebonyolítására több közös helyiség áll rendelkezésre: egy 200 fős, két 100 fős, egy 50 fős terem, valamint a szabadtéren kis színpad „nézőtérrel”, kézilabda pálya, kosár pálya, két pingpongasztal, a kicsiknek hinták, mászókötelek. Alakulóban van a tábor programja is, de még szívesen várunk ötleteket, és a programok szervezésére, levezeté-

sére vállalkozókat. Márton atyánál lehet jelentkezni. Bár már sokan jelezték részvételi szándékukat, még várjuk további táborlakók jelentkezését is. A táborról és az előkészületekről, valamint a tudnivalókról május 5-én vetítéssel egybekötött tájékoztató és megbeszélés lesz, amelyre minden jelentkező család egy-egy képviselőjét és további érdeklődőt – no és ötleteket is – szeretettel várunk.

Kitüntetés

Az Esztergom–Budapesti Főegyházmegye búcsúnapiján, Szent Adalbert ünnepén az idén is kitüntetésben részesültek néhányan azok közül, akik a hit terjesztésében, az egyház szolgálatában kiemelkedő tevékenységet végeztek. Az idén – többek között – *Gere György*, a Pannonia Sacra Általános Iskola egyik megálmodója és létrehozója, majd közel két évtizedig igazgatója is a jutalmazottak között volt. Az alábbiakban a laudációból idézünk.

Gere György 1947-ben született Budapesten. A Piarista Gimnázium elvégzése után az egri tanárképző főiskolán szerzett magyar-ének szakos tanári diplomát. 1989-ben a XII. kerületi plébániák segítségével három hét alatt megteremtette a lehetőséget a Katoli-

kus Miasszonyunk Iskolaegyesület megalakulásának, majd 1991 szeptemberében megnyitotta kapuit a Pannonia Sacra Katolikus Általános Iskola, ami a katolikus közoktatás egyik fellegvárává vált. Ennek alapja az a szellemiség, melynek kialakítása és sokszor az „ár ellenében” való fenntartása Gere György érdeme. Az iskola arculatát meghatározza a vallásos, a művészeti – kiemelten a zenei – nevelés, és a nemzeti hagyományok iránti elkötelezettség. A Gere György által létrehozott iskola rengeteg gyermeket, családot vezetett el az egyházhoz és tartott meg a hit útján.

Plébániánk híveinek is sok gyermeke tanult, illetve tanul a Pannónia Sacrában, amelynek létrehozását a mi híveink és boldog emlékü *Nagy Imre* plébános atya is szívügyének tekintette. Köszönjük „Gyuri bácsinak” áldozatos munkáját, aktív nyugdíjas éveire jó egészséget, sok erőt és az Úr áldását kérjük.

Béres György

A szkóla ez év nyarán
augusztus 18–22. között
ismét zarándokol.
Ezúttal Észak-Szepesség
kevésbé ismert tájait
járjuk be
(Podolin, Lubló, Dobsina,
Toporc – egy-két helység a
meglátogatandók közül).
Valószínűleg lesz még néhány
hely az autóbuszban,
így szívesen látunk másokat is
templomunk hívei közül,
akik eltöltenének néhány
napot a kórus közösségével.
Érdeklődni Tőkés Tünde
kórusvezetőnél lehet
a 06-70/203-8105
telefonszámon,
vagy péntekenként
a próbák előtt.

Áprilistól új kisegítő papja van plébániánknak a vasárnap déli miséken, *Pákozdi István* egyetemi lelkész, aki plébánosunk jó ismerőse, sőt Balassagyarmaton ő vette át a kápláni helyet Márton atya után 1978-ban.

Más szálak is fűzik a Felső-Krisztinához. Annak idején, amikor István atya még kisgyerek volt, a Csörsz utcai kápolnában (amelynek utódja a mai Táltos utcai kápolna) nem tarthattak elsőáldozást, ezért templomunkban járult először szentáldozáshoz. Ekkoriban az urnatemető helyén – az atya emlékei szerint – rom állt, meredező vasrudakkal; társaival ott bújócskázott. Mielőtt Rómába ment tanulni, egy hónapig hivatalosan is kisegítő lelkész volt nálunk 1979 augusztusától. Megtiszteltetésnek tartja, mint mondta, hogy éppen a déli misét mondhatja, amit sok évig *Gál Ferenc* professzor celebrált templomunkban. Pákozdi atya nagyon örül annak, hogy a felső-krisztinás hívek a vasárnapi miséken megtöltik a templomot.

Pákozdi István Budapesten született 1955. július 31-én, és Budapesten szentelték pappá 1978. június 10-én. Balassagyarmaton a

Régi–új kisegítő

Don Bosco-templomban volt káplán 1978 és 1979 között, majd ösztöndíjasként Rómába küldték 1979-ben. Teológiai tanár lett, és ő volt az esztergomi szeminárium prefektusa 1982 és 1992 között. Immár tizennyolc éve, 1992 óta ő Budapesten az egyetemi lelkész, emellett tanácskezes a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. További beosztásai és rangjai: 1986-tól érseki tanácsos, 1994-től pápai káplán, 1996-tól az Érseki Bíróság bírójának, illetve a püspöki konferencia tévéreferensi tisztjét is ő tölti be.

István atya magát elsősorban a fiatalok és egyetemisták papjának tartja, ő felel ugyanis Budapest összes nem hitvallásos egyetemének és főiskolájának a lelki életéért, tehát a katolikus egyetem nem hozzá tartozik, de a Corvinus Egyetem, a BME és az ELTE igen. Munkáját *Matolcsy Kálmán* atya, *Egri László* diakónus, két kedves nővér és önkéntesekből álló csoport segíti.

Foglalkozásaikon, hittanóráikon és miséiken összesen két-háromszáz egyetemistával találkoznak rendszeresen. Az atya elmondása szerint az egyetemi lelkészhez

Pákozdi István egyetemi lelkész

tartozó fiatalok zöme vidéki, de sok a budapesti is. A keresők elérésében a honlap és a szórólapok mellett nagy jelentősége van a személyes megszólításnak, a barátok hívó szavának. Az egyetemi lelkészesség három kollégiumot is fenntart vidéki diákok számára.

A hetvenezernél is több budapesti egyetemistához, főiskoláshoz mérten az a pár száz, akikkel az egyetemi lelkészesség foglalkozik, úgy tűnhet, mint csepp a tengerben, de nem szabad elfelejteni, hogy sokan a saját plébániájukra járnak. István atya sikeresnek érzi csapata munkáját, hiszen nemcsak a statisztika számít, hanem a minőség is, és a minőségre bizonyíték, hogy e tizennyolc év alatt több szerzetesi és papi hivatás is született ebből a közösségből.

Mint a fiatalok barátja és atya, korunk nehézségeiről Pákozdi atya azt mondta, hogy a problémák a hivatás, a párválasztás és az élet értelme körül rajzolódnak ki, tehát lényegében örök kérdésekről van szó, amelyek megválaszolásában azonban a kereszténység és a keresztény közösség sokat segíthet. Ez a tudat, ez a küldetés bizonyára összefügg Pákozdi István atya szellemi fiatalságával és tettekészségével. Foglaljuk mi is, felső-krisztinások, az imáinkba, hogy munkája sok gyümölcsöt teremjen!

Pákozdi Pistike a balszélről

A mennyországról kérdeztük a professzor urat

A ministráns dékánok idén egy kicsit elszámolták magukat a nagyböjti lelkigyakorlatot illetően, és március elején ott álltunk szállás és előadó papok nélkül – esélytelen volt, hogy megvalósuljon a szokásos kétnapos közös lelkigyakorlat.

Valamiről le kellett mondanunk, hogy mentsük, ami menthető, ezért a különböző kollégiumok dékánjai külön előadó és helyszín után kezdtek nézni. Voltak, akik például Tihanyba mentek a bencés atyákhoz; a Boldog László-kollégium esetében viszont arról is lemondunk, hogy vidékre menjünk, mert nem találtunk atyát és helyszínt ugyanarra a hétvégére. Nem keseredtünk azért nagyon el, hiszen tudtuk, hogy az ilyen Istennek kedves ügyek, még ha akadályokba is ütköznek, végül megoldódnak mindig. És valóban: idén március 13-án az elmúlt évek egyik legjobb lelkigyakorlatán vettünk részt – valahogy minden összejött.

Bolberitz Pál professzor aznap véletlenül éppen ráért, hogy egész nap velünk legyen, sőt maga ajánlotta, hogy nemcsak előadna, hanem misét is mondana és gyóntatna is. Javasoltuk neki, hogy a lelkigyakorlat ne az ilyenkor szokásos témáról, a bűnbánatról és nagyböjtről szóljon, hanem inkább a húsvéthoz kapcsolódva a feltámadásról és az örök életről. Ezt örömmel elfogadta, hiszen – mint kiderült – ebben a témakörben írta a szakdolgozatát sok-sok évvel ezelőtt. Abban is megegyeztünk, hogy ez egy modern, huszonegyedik századi lelkigyakorlat lesz, azaz nem fogja mellőzni az interaktív és a multimédiás elemeket sem. Az előadások között ezért több részletben filmet vetítettünk, a *Szent Lajos király bídját*, mely azt kutatja, hogy a halál milyen szerepet foglalt el Isten tervében.

A professzor úr tiszteletére, és azért is, mert már előre sejtettük, hogy jó lelkigyakorlat lesz ez, kibővítettük a résztvevők körét, így végül huszonöten voltunk, a ministránsok mellett más fiatalok, reformátusok, keresők, és egy középkorú tornatanárnő is. Nagy figyelemmel hallgattuk az elmélkedést, és a végén mindenki elégedett is volt, mert sok fontos kérdésben tanulhattunk vagy kaphattunk megerősítést az egyház tanításáról.

Például megtudtuk, hogy előbb vagy utóbb mindannyiunknak szentté kell válnunk, és akármennyire is szeretnénk megspórolni, elsumákolni ennek egy-egy vonzatát, ez az egyetlen módja annak, hogy Istennel éljünk. Ennek csak egy alternatívája van: a kárhozat. Tehát nem érdemes spórolni az energiáinkkal: mindent meg kell tennünk még ebben az életben, hogy tökéletessé váljunk, és ha az Úr legalább a szándék tisztaságát látja az életünkben, akkor bemehetünk a tisztító tűzbe, ahol a munka hátralévő részét elvégzik rajtunk.

A tisztító tűzzel kapcsolatban az atya felhívta a figyelmünket, hogy ne fizikai szenvedésekben gondolkodjunk, hiszen az egész merőben lelki lesz. „De mint tudjuk a földi tapasztalatainkból is, a lelki fájdalmak gyötrőbbek tudnak lenni minden testi kínzásnál: a gyászoló vagy csalódott ember néha a fejét veri a falba, vagy a haját tépi, mert ezek kicsit elvonják a figyelmét a még rosszabbtól, a lelki szenvedéstől”.

Biztató gondolat volt, hogy a tisztító tűz bizonyos értelemben jobb hely, mint a föld, ugyanis közelebb vagyunk Istenhez, és biztosak lehetünk abban, hogy üdvözülünk. A purgatórium ugyanis olyan, a professzor úr hasonlatával élve, mint egy jó kórház, ahol nagyon szeretnek minden beteget, és száz

százalék, hogy a műtét sikeres lesz. Ebben a kórházban a betegek mind tisztában vannak a helyzetükkel, és nem kapálóznak a kezelés ellen (hiszen az őszinte bűnbánat a feltétele a mennybe jutásnak).

Bolberitz atya összezúzta a mennyországról alkotott nevetséges és unalmas elképzeléseinket is (fehér köd, felhők, imádkozó, fehér ruhás alakok, ének – mindez örökkön örökké). Megtudtuk, hogy korunk keresztényei betegek, mert szinte teljesen hiányzik belőlük az üdvösség utáni vágy. Még hogy unatkozni a mennyországban! Ott lesz minden, amit valaha is szerettünk és élveztünk, hiszen már a földi életünk tökéletlen élvezeteit is Isten találta ki, ezek ott tökéletes formában lesznek jelen, és ki tudja még, micsoda újdonságok várnak majd ránk.

Érdekes volt hallani, hogy a természet nem fog elpusztulni végleg, sőt magasabb szintre lesz emelve, mert Isten semmit nem pusztít el, amit valaha megalkotott, csak tökéletesíti azt. Ugyanezért az is valószínű, hogy állatok is lesznek velünk valamilyen formában.

Hogyan alakulnak majd vajon emberi kapcsolataink? – érkeztünk el végül az egyik legizgalmasabb kérdéshez. Mindenkihez a legőszintébb szeretet fűz majd, hiszen nemcsak mi, de ők is meg lesznek tisztítva minden gógtól és önzéstől. De azért örömünk fő forrása Isten jelenléte lesz – figyelmeztetett a professzor –, hiszen azzal a legtökéletesebb lényvel leszünk szoros kapcsolatban, aki megteremtette az univerzumot, a színeket, megalkotta az emberi agyat, kitalálta a szexualitást, továbbá aki csíkokat adott a tigriseknek, ihletet a költőknek, és aki a megdicsőült embert az angyalok fölé emeli majd, és gyermekévé teszi.

Szerdahelyi Miklós

Szentlélekkel Sümegen

Alkatunktól függően más és más az elvárásunk egy lelkigyakorlattal kapcsolatban: választ szeretnénk kapni belső bizonytalanságainkra, megerősödni vagy intellektuális élményben részesülni. Sokan, sokféle reménnyel érkezünk Sümegre a schola nagybőjti lelkigyakorlatára. Abban biztosak lehettünk, hogy **Barsi Balázs** atya vezetésével **intenzív három napban lesz részünk.**

Miután a kicsiny ferences közösség elvégezte az esti imaórát, Balázs atya személyesen bocsátott be bennünket, és azonnal világossá tette, miként álljunk az elkövetkező hétvégéhez: „Testvérek, a mise és a szolozsmák nem kerete, hanem lényege a lelkigyakorlatnak!” Bekapcsolódtunk hát abba a rendbe, mely támasztékul szolgál csapongó bensőnknek. „Hozzád kiáltok, szabadíts meg engem, hogy parancsolataidat megőrizzem...”

A zoltár minden kereső sóvárgását megfogalmazza anélkül is, hogy értelmünk kibontaná a versek minden rétegét. Nem csupán a jelenlétükkel kerülünk általa közös-

ségbe, hanem az egyház egyetemességének élményét is átéljük. A várt szellemi táplálék sem marad el. Balázs atya *Newman* bíboros, *Simone Weil*, *Dosztojevszkij* és mások gondolatait használva segítségül, Szent Pál szavai köré építette elmélkedéseit. „Szabadságra kaptatok meghívást...”

Létezik-e valójában szabadság, honnan ered, hogyan jut el az ember a paradicsomi állapot szabadságából a bűnbeesésén keresztül a megváltott szabadságába? Fejtegetéseit követve néha bizony elvesztettem a fonalat. Más is történik itt, amit már nem szavak közve-

títenek; a kegyoltár pietà szobra, a folyosón függő kitárt karú Krisztus, az atya tekintete, a zsolttározó előénekes tiszta hangja Isten végtelen szeretetében vezet. Azért jöttem ide, hogy megmerítkezem ebben a szeretetben. Olyan egyszerű ez, és mennyivel több, mint amit vártam. Mások is várják, tovább kell adnom!

Sümegen ezen a hétvégén nem csak a télvégi hideg szél fúj. Bárki megtapasztalhatja, csak jelentkezzen időben, mert az atya naptárában hónapokra előre foglalt minden hely.

Láber Zsuzsa

Rejtvény a Papság évében

A mostani fordulóval véget ért az idei tanévben a rejtvényfejtő verseny. A 2009/2010-es évet – Vianney Szent János, a plébánosok védőszentje halálának 150. évfordulója alkalmából – XVI. Benedek pápa a Papság évének nyilvánította. Rejtvénysorozatunk is ehhez a gondolathoz kapcsolódott. Szent papok életének példáján keresztül mutattuk be a papi hivatást, a papok, a püspökök szolgálatát.

A diákmisén 29 család, illetve egyéni megfejtő vett részt több-kevesebb rendszerességgel a rejtvényfejtésben, rajtuk kívül voltak olyanok is, akik csak egy-egy forduló megoldását adták be. A ki-

osztott feladatlapok mellett népszerű volt a honlapunkról történő letöltés is.

Célunk a rejtvénnyel változatlan: a közös Biblia-olvasás és imádság, új ismeretek szerzése, a meglévők elmélyítése, és nem utolsósorban a játék. Immár hagyományosak a fordulónkénti jutalmak is: a kisorsolt Vándorbiblia és a Sport szeletek. 2007 adventjén újtára indított Vándorbibliánkon már meglátszik, hogy sok kézben megfordult, sokak által lapozott-olvasott Szentírás, de így válik egyre értékesebbé.

Az idei rejtvényből már csak az összesített eredmény kihirdetése és a legkitartóbb megfejtők jutal-

mazása van hátra. Gratulálunk nekik, és reméljük, hogy az elkövetkező hosszú szünet alatt sem vesz el a lelkesedésük.

Lukách Krisztina
és Török Zoltán,
a rejtvény készítői

Emlék, bála és imádság

Szép estét töltöttem a Felső-krisztinavárosi Plébánián tavaly december 8-án. Együtt ünnepeltük a szentmisét Szeplőtelen fogantatás ünnepének estéjén a templomban, majd baráti beszélgetésre került sor a plébánia tanácstermében. A terem megtelt kedves ismerősökkel. Azért gyűltünk össze, hogy másfél évtized távlatából emlékezzünk az ott töltött nagyon szép három kápláni (és plébános–helyettesi) évemre, és beszéljünk mostani plébániámról, az itteni hitéletéről, aktuális kérdéseinkről. A szívem tele volt emlékekkel, hálával és imával, hiszen az alatt a három év alatt (1990–1993), amit ebben a közösségben éltem, rendkívül sok örömet, szeretetet, lelki élményt és kegyelmet kaptam a Jóistentől és a hívektől.

Barátságom és szeretetem a plébánia iránt nem 1990-ben kezdődött. Először 1969-ben jártam ott, amikor bérmaapám és gyerekkorom plébániájának káplánja, *Haid Árpád* atya elkerült tőlünk Zuglóból felső-krisztinai káplánnak. Gyakran meglátogattam, de akkor még álmomban sem gondoltam arra, hogy valamikor az én otthonom lesz ez a plébánia. Amikor pedig én magam is odakerültem, annyira megszerettem a helyet, hogy később, szemináriumi spirituális koromban nagyon sokat emlegettem a kispapoknak a Felső-Krisztinát. Ők pedig a Mikulás-műsorban így kedveskedtek nekem: „Tudjuk, egyetlen jó nő van a világon, az pedig a Felső-Krisztina”.

Emlékeimben számomra nagyon kedves paptestvéreim az elsők, akikkel valódi testvéri közösséget alkottunk. *Nagy Imre* atya felejthetetlen egyénisége, *Nagy János* atya és *Pálmai Péter* atya testvéri kollegialitása, *Gál Ferenc* professzor úr mértéktartó, elegáns és alázatos jelenléte, *Terebessi Andor* atya csöndes jelenléte és napi küzdelmei, *Góják János* atya kiegészítői tevékenysége és tudományos munkája egyetlen, összetartó csapattá formált minket, ahol a tisztelet és az egymásra figyelés határozta meg életünket.

Felső-krisztinai létem legmeghatározóbb alakja Imre atya volt. Nem ott találkoztunk először, hiszen 1965-ben került Zuglóba, ahol tizenöt évig szolgált káplánként. Akkor én hétéves kisfiú voltam. Tanított hittanra, és egyenes,

becsületos, elkötelezett életpéldájával ő is egyengette utamat, hogy a meghívás kegyelmére válaszolni tudjak. Így, amikor megtudtam, hogy őmellé kerülök, kettős érzés volt bennem. Nagyon örültem, mert kiváló papnak, nagyszerű embernek ismertem. De féltem is, amikor arra gondoltam, hogy ő is hallgatni fogja prédikációimat, hittanóráimat. Aztán kiderült, nem csak ő hallgat minden vasárnap engem, de a másik gyóntatószékben *Gál professzor úr* is ott ül. Először prédikációm, amely kb. 16–17 percre sikerült, *Imre atya* így értékelte: „Nagyon szépen prédikáltál, de...” És itt egy tőle ismert kézmozdulat következett, amely azt jelezte: tömörebben, rövidebben kell beszélni. Akkor tanultam meg, éppen tőle, hogy röviden, érthetően, lényegre törően kell megszólalni, hogy adni is tudjunk az embereknek valamit a Szentírás gazdag kincstárából. Mindig csodáltam pontosságát, határozottságát, kiváló szempontjait, amelyekkel egy-egy szentírási részlet közérthető bemutatására és megvalósíthatóságára törekedett. Emberségében is roppant figyelmes volt, és megelőzhetetlen az udvariasságban.

Tudtam, hogy nagyon precíz és pontos ember. Amikor 1990. augusztus 31-én megérkeztem a plébániára, első találkozásunkat délután két órára beszéltek meg. Néhány perccel előbb érkeztem. Beamentem a templomba, majd két óra előtt két perccel felmentem a plébánia második emeletére. Amikor elérkezett az idő, csöngettem.

Ő azonnal ajtót nyitott. Mosolyogtunk. Mindketten tudtuk, miért. Attól kezdve nem lehetett probléma közöttünk. Pontosan érkeztem, és ő ezt értékelte.

Három évet töltöttünk együtt. Sokat tanultam tőle. Mai plébánosi munkámban ezerszer eszembe jutnak jellegzetes mozdulatai. Itt is gyakran emlegetem őt, azt hiszem, nem sok történet van, amit nem ismernek róla Albertfalván.

János atya vidám, humoros és főleg gyakorlati ember és paptárs volt mellettem. Régebb óta volt már a plébánián, mint én, és idősebb is nálam éppen tíz évvel, mégsem állított előjogokat, hanem valóban testvérként fogadott, és mindig így is dolgozott velem együtt. Sokat nevtünk, és nem féltünk humorral széppé tenni azt, ami önmagában talán megkoptott és tompa fényű volt. Ezért tudtunk jól együtt munkálkodni. Egyszerű bölcsességeiből haszonnal meríthettem azóta is.

Gál professzor urat nagyon tiszteltem. Főleg azt értékeltem, hogy a kiváló tudású professzor mellett az imádkozó, szolgálatát csöndesen és mély alázattal végző embert is megismerhettem benne. Szerényen élt közöttünk, de mindig közöttünk. Nem szólt bele a dolgainkba, nem lépett fel soha az „én jobban tudom” magabiztosságával, de amikor szelíden szólt vagy rámutatott valamire, annak mindig igazsága és súlya volt. Mindig lehetett kérdezni és kérni bármilyen szívességre. Szavainak értékét igazolta, amikor naponta csöndesen imádkozta a rózsafü-

zért a templom és a plébánia között sétálgatva. Ritkán mosolygott, de mosolyának sajátos, nagyon kedves vonásai és hangulata volt. Ez az arca mindig előttem van. Igazi bölcs ember.

A bencés Péter atya valóban testvérként figyelt rám és ránk. Sokat beszélgettünk. Szerettem bölcsességét, élettapasztalatát és a Szentírás iránti elkötelezett szeretetét. Azt hiszem, jó testvérek voltunk. Értette a sajátos humort, és meglehetősen jó képessége volt a feszültségek enyhítésére. Valóban szerzetesként élt közöttünk.

Végláthatatlan lenne a sor, ha mindenkiről részletesen akarnék beszélni. De azt azért meg kell említenem, hogy a hívektől rendkívül sok szeretetet kaptam. Nagy élményeim közé tartozik az első dékáni értekezéslet és az azt követő vidám együttlét a *Bobéméletben*. A sok éjszakába is nyúló beszélgetés, a hittanórák, a kirándulások, a schola és a ministráns táborok, a liturgiák szépsége. Szerettem a személyes kapcsolatokat a fiatalokkal és idősebbekkel egyaránt. Felsorolhatatlanul sok volt belőlük. A templom előtti vagy melletti beszélgetéseket, a gyóntatásokat (egyik nagyszombaton reggel hat órától délután négyig egyfolytában, alig tudtam felállni a székből), a betegek látogatását, a felkészüléseket a „nagy találkozásra”. Ezek mind meghatározó, mégis elmondhatatlan lelki élmények voltak. Különös hangulata volt a bibliaóráknak pénteken esténként. Milyen sokan ott voltak! Csak hálával tudok visszagondolni mindezekre. Vasárnaponként két csodálatos mise volt az enyém: a délelőtti diákmise a scholával és a délutáni vagy esti ifjúsági mise a gitárosokkal. Akkor indult a gitáros mise; mennyi lelkesedés, munka, összeszedettség volt benne! De a többi szentmisének is megvolt a sajátos arca. Kipróbált, összetartó, imádságos közösség élt ott. Azt hiszem, na-

gyon sokan valódi otthonuknak érezték és tudták a plébániát. Talán éppen ez volt a varázsa: nem a plébániára, hanem haza jöttek oda kicsik és nagyok, nem csak a fiatalok, de a felnőttek és az idősebbek is.

Szent Pál apostol azt írja a szeretethimnuszban: „A szeretet nem szűnik meg soha”. Hiszem ezt az igazságot az apostollal együtt. Élni is akarom. És éppen ezért mindig a hála és az imádság gondolataival tudok emlékezni azokra, akiket rám bízott a Jóisten, és akiktől legalább annyit, ha nem többet kaptam, mint amennyit adni tudtam nekik.

Az egyház közösség, Isten Országának megjelenítője itt a földön. Aki látja és ismeri a konkrét, megragadható közösséget, az magát az egyház nagy közösségét, benne Isten Országát ismeri meg. Ez egyszerre kimondhatatlan öröm, lehetőség és felelősség. Úgy kell élnünk, dolgoznunk, napi szolgálatainkat végeznünk, hogy aki csak találkozik velünk, részese lehessen örömünknek, és bátorítója felelősségünknek.

Minden közösségnek, ahogyan minden embernek is saját arca van. Éppen ez a saját arc nemesíti értéké, megismételhetetlenné, vagyis valóban istenivé küldetésünket. Sohasem tömeget, de mindig egyedi és gyönyörű arcokat látunk magunk előtt. A gyönyörűség titka is az egyediségben, a megismételhe-

tetlenben van. A legfontosabb, hogy minden helyen és helyzetben megtaláljuk azt az értéket, amellyel saját képességeink szerint gazdagíthatjuk azt a közösséget, amelyben élünk. A gyerekek sem maradnak mindig a legszorosabb családi közösségben. De az ott szerzett tapasztalatokat, szeretetet, felbecsülhetetlen értékeket azzal hálálják meg, ha képesek azokat továbbadni saját kincseikkel együtt a következő nemzedékeknek. A Felső-Krisztina kincseit én magam is továbbajándékoztam szemináriumi munkámban, most pedig Albertfalván. A dolgok természete szerint ez más közösség. Természetesen saját arccal, élményekkel, küzdelmekkel, de ugyanannak az isteni szeretetnek az erejével.

Gazdagodjunk, és gazdagítsuk egymást lelki kincseinkből. Lássuk és gyakran idézzük föl emlékeinket, nem nosztalgizásból, hanem a múltból erőt merítő jövőépítés lelkesítésére. Sok mindent elveszítünk életünk folyamán, de éppen ezek a személyes kincseink azok a legeleveníbb értékeink, amelyek nem veszíthetők el, és amelyek átkísérnek minket abba a hazába, ahol megtisztult értékeinkkel méltó hálát adhatunk mindenért annak, aki meghálmodott, megalkotott, meghívott és legszentebb kincseivel fölékesített mindnyájunkat. Neki legyen tisztelet és dicsőség mindenért.

Hollai Antal atya

Két színű virág

A fiatalokkal egy természettudományos ismertető filmet néztünk, amely a víz csodálatos anyagát és tulajdonságait mutatja be. A kapillaritás, a hajszálcsővesség jelenségének érzékeltetésére egy érdekes kísérletet végeztek. Egy szál hófehér szegfűt tiszta vízű pohárba állítottak, és sorozatfelvételek segítségével felgyorsítva mutatták a virág kinyílását. Nagyon szép volt. Majd egy hasonló virágnak a szárát hosszában kettévágták úgy, hogy a két szár külön-külön merüljön egy piros és egy kék folyadékot tartalmazó edénybe. A sorozatfelvételek meglepő eredményt mutat-

tak. A nyíló virág nem fehér lett, hanem az egyik fele piros, míg a másik kék.

A film után elbeszélgettünk: lehet, hogy ez a jelenség a szellemi-lelki világunkra is érvényes? Nem mindegy, hogy milyen környezetből vesszük fel a táplálékot? Időnként észre vesszük, hogy olyan eszméket, negatív hatásokat szívunk magunkba, amelyekről nem is gondoltuk, hogy hatással lehetnek ránk. Meg kéne válogatnunk jobban, hogy milyen kulturális termékeket olvasunk, nézünk, hallgatunk. A színdarabokat, filmeket, a média által sugárzott műsorokat fontos lenne job-

ban megszűrni, mert ezek akaratunk ellenére is képesek „átszínezni” gondolkodásunkat, lelki világunkat és aztán életünket is. Fiatal koromból emlékszem egy bölcs mondásra: Igyekezz úgy élni, ahogy gondolkodsz, mert előbb-utóbb úgy fogsz gondolkodni, ahogy élsz. Sok ember gyárt utólag ideológiát eltorzult életének igazolására. A Krisztust követni akaró fiataloknak szüntelen éberségre van szükségük, hogy igaz értékekből táplálkozva tudjanak növekedni. Isten kegyelme ebben is segít, csak kérni kell.

Gerber Alajos
hitoktató

Együtt keressük az utat

Második éve tanítok hittant, és most először foglalkozom elsőáldozókkal. Ez a korosztály jóval nagyobb kihívást jelent. Alkalmanként és csoportonként is jobban különbözik egy-egy óra, mint a kisebbeknél.

A kicsik megkérdőjelezhetetlen és őszinte hite után egy tízéves gyerek már kezdi sejteni, hogy sorsa tőle is függ. Ébredszik a lelkiismeretük, és ezzel párhuzamosan az öntudatuk is. Heti egy órában ezt próbálom én is segíteni Jé-

zus példájával, és azzal is, hogy rámutatok a bennük lévő jóra és kevésbé jóra. Ahogy számomra is, az ő számukra is még sok titkot rejt a magatartásuk, az érzéseik. Mi köti le őket jobban, milyen imaforma érinti meg őket? Együtt keressük tehát az utat.

Mire jó a gyónás kilenc-tíz éves korban? Arra, hogy megtalálják a helyüket a világban, és hogy megismerjék önmagukat, céljaikat, felelősségüket és feladatukat saját környezetükben. Tudjanak megbocsátani másoknak és önmaguknak, képesek legyenek fejlődni másokkal való viszonyukban. Gondolkozzanak és felismerjék, merre tovább?

Miért lesznek elsőáldozók, illetve áldozók? Azért, hogy ehhez az úthoz segítséget kapjanak, hogy Jézussal és az ő egyházával való kapcsolatuk, illetve közösségük egyre jobban kialakuljon, hogy megtapasztalják a megmagyarázhatatlan és különleges összetartozást Teremtőjükkel és az Ő többi teremtményével, mert e nélkül képtelenek vagyunk alázatra és

szerepre. Képtelenek lennénk rátalálni az igaz értékekre.

Számomra sok a megoldandó kérdés, de egészséges izgalom és öröm is társul ehhez a közös növekedéshez. Mivel pedig kereszténységünket közösségben és egymásért éljük, csak a szülőkkel való folyamatos kapcsolatban lehet előrehaladni. Ugyanilyen fontos, hogy az egyházközség tagjai is magukénak érezzék ezt az ünnepet, és örömmel fogadják a közösségbe bekapcsolódó új családokat.

Közösen tervezünk és gondolkodunk Márton atyával és Lukács Krisztával, aki minden téren támogat és segít tanácsaival. András atya fiatalos lendülettel tartja az előkészítést, és az idősebb hívek is imádságos háttérrel támogatják a nagy állomásukhoz közeledő „báránykakat”.

Kérjük mi is mindannyian Isten áldását rájuk!

Oláh Enikő
hitoktató

Templomunkban május 9-én a 9 órai szentmisében 22 gyermek járul először szentáldozásához.

Keresztút Józsi atyánál

A HÉV-megállóban állunk. Mindenki Rékára vár. Enikő néni már elintézte, hogy mindenkinek legyen jegye, de Réka még sehol. Az óra ketyeg. A HÉV-ünk öt perc múlva indul. Végre Réka fut le a lépcsőn.

Két perc maradt az indulásig. A HÉV befut a megállóba, és a csapat dalolva elindul a zöld vonattal Budakalászra. A kocsiban sok ember ül és bámul a semmibe, de mi Kriszta néni egészségét firtatjuk. Mindenki azt szeretné, ha mielőbb meggyógyulna.

Megérkeztünk. Ebben a szituációban nem is lehetett volna jobb hangulatunk. Mindenki jól érezte magát. Bementünk a templomkertbe, ahol Enikő néni vel arról a dalról tanácskoztunk, amit Józsi atyának akartunk elénekelni névnapja alkalmából. A dallal csak egy gond volt: a többség egy másik változatát ismerte. Enikő néni végül beleegyezett a műsorváltozásba.

Aztán mindenki kapott egy-egy gyertyát, amit meggyújtottunk, majd a Miatyánkot imádkozva elindult a menet. Az embereket melegség töltötte el, nemcsak a kezükben égő gyertya lángja melegítette őket, hanem a szeretet és az isteni jelenlét is okozta ezt a békét. Elöl ment Józsi atya, mögötte a ministránsai, a kántor és a nép. Mindenki nagyszerűen érezte magát a vaksötétben, hiszen Isten palotája vett minket körül. Az állomásokon a kántor Jézus szenvedéséről énekelt. Ez úgy hangzott, mintha az angyalok siratták volna az ártatlanul bűnhődő Megváltót. Mi, gyerekek, akik elöl álltunk, próbáltunk úgy tenni, mintha tudnánk a szöveget, de közben igazából a rendes dallamra egy értelmetlen tra-la-lát énekeltünk nagy átéléssel.

Volt nálunk egy becses tárgy. A kavicskereszt. Ezt a régi hittancsoport készítette még Józsi atyával. A hittanosok egy kartonkeresztre kavicsokat ragasztottak fel, melyekre mindenki ráírta a nevét.

Kérdezzük meg két résztvevő véleményét a keresztútról: Müller Rékáét (11) és Estefán Abigélét (11).

– Réka, voltál már keresztúton?

– Igen.

– Tetszett?

– Tavaly voltam. Érdekes, az a keresztút is Józsi atyával volt, de nem Budakalászon, hanem a mi templomunkban, a Felső-Krisztinában. Nagyon tetszett ez a keresztút és a tavalyi is.

– Mit gondolsz, Józsi atya változott tavaly óta?

– Nem sokat. Ugyanolyan kedves és jóindulatú, mint volt. A külső pedig nem számít, mert Isten sem a külsőt nézi. Mellesleg külsőleg sem változott.

– Milyen emlék marad meg benned most a keresztútról?

– Csupa szép és jó. Én vittem a kavicskeresztet. Amikor a Golgotát ábrázoló szobrokhoz értünk, és a kántor befejezte az énekét, felemeltem a keresztet, Józsi atyára néztem, aki elmosolyodott. Úgy éreztem, az az egy év lepörgött a gondolataiban, amit velünk töltött. Ezzel a mosollyal végigfutott bennem egy nagyon szép érzés, amit sosem fogok elfelejteni.

– Abigél, te voltál már keresztúton?

– Nem, most voltam először.

– És tetszett?

– Igen, máskor is szívesen elmegyek.

– Tudomásom szerint te még nem ismerted Józsi atyát. Jó érzés volt megismerni?

– Igen, kellemes meglepetés volt egy ilyen kedves pappal találkozni. Remélem ő is örült nekem.

– Milyen emlék marad meg benned erről a keresztútról?

– Sok jó, mert megismerkedtem Józsi atyával, mert megköszönhettem a névnapján, és megtudtam, miért nevezték a szülei Józsefnek.

– Miért?

– Mert az édesanyja, amikor őt és az ikertestvérét várta, felváltva két templomba járt, az egyiknek Szent Antal, a másiknak pedig Szent József volt a titulusa. Ezért lett az ikertestvére Antal, ő pedig József.

Köszönjük a véleményeket. Azt hiszem, abban mindnyájan egyetérthetünk, hogy ez a keresztút különleges élmény volt minden résztvevő számára: a sötétben énekelve, égő mécsesekkel ballagni a Golgota hegyére.

Estefán Lea
(12 éves)

Ijjas József érsek is plébániánk lakója volt

Ijjas József kalocsai érseknek 1969–1986 között plébániánkon volt budapesti lakása. A cinikus kádári egyházpolitikával gúzsba kötött, igen nehéz párbeszéd időszaka ez, amelyről – még ha megítéléséhez nem is rendelkezünk kelendő történelmi távlattal – egyértelműen megállapítható, hogy a vatikáni diplomácia ebben a kényes és nehéz helyzetben a lelkipásztori okosság és evangéliumi szellem jegyében kereste a lehető legjobb (sokan úgy fogalmazznak: a sok rossz közül a legkevésbé rossz) megoldást.

Így az ún. „kis lépések” közül a legelső arra a fő feladatra koncentrálnak, hogy meglegyen a folytonosság az egyházi hierarchiában. Ma már bizonyított tény, hogy a Kádár-rendszer 1963-tól abban a reményben igyekezett kapcsolatot építeni a Vatikánnal, hogy – mint *Kádár János* fogalmazott – „egy ilyen közeledés ugyan az egyház számára is kínálna némi reményt, valójában azonban a szocialista rendszer számára lenne hasznos”. 1968 őszén a Politikai Bizottságban pedig így beszélt: „Az ember elgondolkozik, hogy kinek előny, ha van kinevezett püspök és kinek hátrány, ha nincs. Mi azt szeretnénk, hogy ebből nekünk legyen politikai előnyünk. Ők természetesen azt szeretnék, ha nekik lenne előnyük...”

Ilyen körülmények közt „szemelhetette ki” Ijjas Józsefet VI. Pál, az egyházkormányzatban a diplomáciának különös szerepet tulajdonító pápa a magyar egyház egyik vezetőjévé: először 1964-ben címzetes püspökként csanádi apostoli kormányzóvá, majd a nyugalomba vonult *Hamvas Endre* után 1969-ben kalocsai érsekké nevezte ki. E funkciójában 1976 februárjáig, *Lékai László* apostoli kormányzó esztergomi érsekké va-

ló kinevezéséig volt a magyar katolikus püspöki kar elnöke is. Itt kell megjegyezni, hogy az amúgy is csonka püspöki kar tulajdonképpen őt nem is választotta elnökévé, ahogy a zsinati előírások azt szorgalmazták, hanem püspöktársai a régi szokásjog alapján egyszerűen tudomásul vették, hogy a még mindig akadályoztatott *Mindszenty József* helyett a mindenkor kalocsai érsek következik. Ebben az időszakban lakott a mi plébániánkon, hiszen hivatali teendőinek ellátásához elengedhetetlen volt a rendszeres budapesti tartózkodás.

Úgy is, mint Bács-Bodrog vármegye szülöttje (eredeti neve Iktoty), úgy is, mint a különböző egyházi funkciókban komoly vezetői és nemzetközi tapasztalatokat szerzett pap válhatott alkalmassá nemcsak a nehéz egyházpolitikai feladatok – no, nem megoldására, inkább a – kezelésére, de a II. vatikáni zsinat által sugallt egyházi megújulás itthoni megindítására is. Hiszen pappá szentelése után Rómában az *Institutum Biblicum* tanult. 1937-től pedig Jeruzsálemben a magyar zarándo-

kokat fogadó Szent István Zarándokháznak az igazgatója volt, de – még 1945 előtt – dolgozott a Valás- és Közoktatásügyi Minisztérium egyházügyi osztályán is.

Az ő püspökkari elnökségének az idején „oldódott meg” (helyesebb a kifejezés: zajlott) a Mindszenty-ügy. Azt azért tudni kell, hogy a hazai főpásztorok nem tárgyalhattak az amerikai követségen lévő Mindszentyvel, a puhatolózást az amerikai követség elhagyásáról külföldi főpapok mint a pápa személyes küldöttei végezték, azaz az itthoni főpapok csak szemléltői voltak a Mindszenty-ügynek. Mindenesetre hosszas tárgyalások után VI. Pál pápa az esztergomi érseki széket 1973 decemberében egyházzogilag megüresedettnek nyilvánította, de ezt csak 1974. február 5-én hozták nyilvánosságra. Így Ijjas immár nemcsak gyakorlatilag, de jogilag is az üres elnöki szék betöltője lett. Ezután némileg enyhült a helyzet, hiszen *Lénárd Ödön* kivételével valamennyi börtönben lévő papot kiengedték. Ezt követően – mily nagy kegy! – a Szent István Társulat megjelentethette a zsinati dokumentumokat s azok magyarázatát, 1975-ben pedig végre megjelenhetett a már 1972-re elkészült új Szentírás-fordítás. Előszavában Ijjas – a Róm 15,4-re hivatkozva – így fogalmazott: „kívánjuk, hogy az Írásból türelmet és vigasztalást merítsünk reményünk megőrzésére”. Egyébként más – főleg korábbi – írásaiból is megállapítható, hogy különös érzékkel (talán úgy is mondhatjuk: bölcseséggel) rendelkezett az úgymond a császárnak és az Istennek egyaránt kijáró dolgok ügyes megfogalmazásában. Például 1970-ben, amikor minden fórumon kötelező volt a „felszabadulás” 25. évfordulójáról nemcsak megemlékezni,

de azt magasztalni is, ő a Vigiliában megjelent vezércikkében – komoly szentírástudományi műveltségről is tanúságot téve – fontosnak tartotta megemlíteni, hogy a *jubileum* tulajdonképpen bibliai eredetű szó, a kos szarvából készült kürtöt jelenti, melyet a kerek évfordulók megünneplése gyanánt szólaltattak meg. És hozzátette, hogy „a bibliai embernek, ha felszabadulásról hall, Mózes, illetve a választott nép szabadulása jut eszébe, ugyanis amikor felszabadult, csak azután várt rá az igazi nagy feladat: megtanulni és ránevelni a népet, hogyan becsülje szabadságát, hogyan éljen vele hazájában új szabadságában”.

Ijjasnak abban is döntő szerepe volt, hogy átmentődhetett a Szent István-kultusz, hiszen a hetvenes évekig hivatalosan csak

I. Istvánról lehetett beszélni. Akkoriban az augusztus 20-i ünnepeken a hatóság csak abba egyezett bele, hogy a Szent Jobbot reggel nyolc és este nyolc között a Szent István-bazilika szentélyébe lehessen kitenni. Bizony, a kor ismeretében bátor hangúnak is minősíthetjük a következő megnyilatkozását: „A Szent Jobbon és egyéb ereklyéin, ünnepein, miséin és legendáin kívül szinte megszámlálhatatlan monostor, templom, kápolna, oltár, kehely, miseruha, továbbá igen sok szobor, kép, zászló, harang, egyházi ének és ima, nemkülönben számos vallásos és tudományos egyesület, intézet, alapítvány, végül sok helység, tér, utca, világi költemény, színmű és keresztnév őrzi a szent király emlékét. Benne a szent elválaszthatat-

lan a királytól. Ezért nevezték mindig »szent királynak«, ábrázolták is ilyenek” – írta a Vigilia 1970. évi augusztusi számában.

Persze az egyházpolitikai (benne a hitoktatás körüli) küzdelmek ettől még nem lettek egyszerűbbek, már csak azért sem, mert például 1970 nyarán öt ifjúsági lelkipásztort tartóztatnak le „tiltott szervezkedés” vádjával. Ijjas természetesen szerepelt a hazai és nemzetközi közéletben is. Jelentős szerepe volt a későbbi, Lékai bíborshoz kötődő úgynevezett „kis lépések” politikájának előkészítésében. Az adott történelmi helyzetet megértve, a legjobb lelkiismerete és képessége szerint vállalta korántsem könnyű egyházkormányzati szerepét.

Szende Ákos

Rendbogyó élménybeszámoló a schola tavalyi szépeességi zarándoklatáról

Szepesben megkezdett eszperente

Ez este felemlegetem: el ne feledd: eme kedves emberek egylete egy kedden felkerekedett, s egy hetet Szepesben tekergett. Felkerekett rengeteg kegyes helyet, melyekben festett egekben merenghetett, melyeket jeles mesterek cselekedtek. Egyes kegybelyeken lelkesen zengedezett. Estelente egy jeles, kellemes helyen leledzett, s remek eledeleket evett, s egyesek eledelokkal degeszre telt bele fekete serrel lett tele. Nekem ez felette kellemes helyem lett, megszerettem, de egy keserves esetet nem feledhetek el. Engedelmetekkel, ezt ezennel elzengem nektek.

Elvezettek egy hegyes terepre, melyet terjedelmes csermely szelt keresztül. Egy Szepesben rengeteg tekergett ember kedvesen megjegyezte: ez egy kellemes menet lesz, mely gyenge gyermeknek sem jelenthet terhet. E menet kezdete nem lepott meg, mert mentelesen emelkedett. De egyszerre

megjelent egy terjedelmes csermely, melyet eszeveszetten meredek peremek szegtek, melyek teteje eget verdesett. Erre tereltek, e csermely pereme mellett kellett elmennem.

Egek! Mely eszement ember terve ez? De nem feleselbettem, mentem engedelmesen. Egyes veszedelmes, perem-mentes helyeken e sebes csermely felett kellett elmennem. E helyekre, bevert szegekkel, keretes szerkezeteket szereltek, melyeken egyebekben pecsénye sercegethetne. Ezeket kellett lebennem, messze fent e csermely felett.

Nejem nehezen képesített ezeken; rendesen remegett keze, s teste, lejjebb. De szerencse kegye egy kellemesebb, gyepel fedett helyre vezetett, melyen egy meszely sert nyeldekelhettem.

Nem sejtettem: menetem egyre keservesebb lesz. Egy jelet keresve, szememet meresztve kellett men-

nem egy meredek hegyre. Mentem, egyre fel, fel; keblemben rejtett szervek keservesen szenvedtek; fejemen, s testemen rengeteg nedv keletkezett, s kerek cseppekben pergett le. Hegy teteje sem szerzett enyhet, mert kegyetlen lejtmenetben le kellett ereszkednem egy nyeregbe. De egek! Egyesek, jelet felfedezve, megest egy hegyre tereltek fel. Hegyre fel, nyeregbe le, hegyre fel, nyeregbe le, ezt kellett elszenvednem, teljesen elepedve.

De esteledve egek kegyelme elvezetett egy telephelyre, melyen letebettem terhetem, kedvemre letelepedhettem, meggebedt testemet elegyengethettem, s megcserepesedett nyelvem mellett remek sert eregethettem le.

Ezeket szeretettel lejegyezte: Etele de genere Veres

(Vagyis Veres Attila akadémikus, kórista a basszusból)

A gazdag

– Anyukám is adott mindig a szegényeknek – mondta Mária a püspöki kar felhívását hallva, mi-
kor pénzt nyújtott át nekem, hogy
vásároljak tartós élelmiszereket, és
adjam le a plébánián.

– Hú, de gazdag vagy! – mon-
dja Zoli sekrestyésünk, amíg pakol-
ja ki bevásárló kosaramat.

– Nem én, hanem egy betegem
– hárítom el a felelősséget.

Mária kilencvenéves. Míg nem

volt combtörése, kísérettel tudott
járni az utcán. Most szívfájdalma,
hogy nem tud templomba menni.
Örömmel adta a pénzt, én pedig
egy olcsó üzletben vásároltam,
hogy minden tételből legalább
kettőt tudjak venni.

Valóban gazdag az, aki saját lel-
ki és szellemi kincseiből tud adni
másoknak. Ez szobába szorultan is
lehetőségek.

Kalászi Mária

Ügyeletben, Isten házában is

A médiában gyakran olvasha-
tunk, illetve hallhatunk olyan be-
tegekről, akiknek a végső gyó-
gyulást csak egy másik embertől
kapott létfontosságú szerv hoz-
hatja meg. Ezt nevezzük szervát-
ültetésnek, idegen szóval transz-
plantációnak. Ilyen szerv lehet a
vese, a máj, a tüdő, a szív és a
csontvelő is. A legtöbben – köz-
tük sok gyermek is – veseátülte-
tésre várnak. A veseátültetések
döntő többsége halott donorból
származó szervvel történik szigo-
rú jogi szabályozás mellett. A tör-
vényi szabályozáson túl a veseát-

ültetés végzése természetesen or-
vosi és laboratóriumi háttérrel
igényel. A laboratóriumi munká-
ban veszek részt én is. Előre be-
osztva behívásos (készenléti)
ügyeletet látunk el a nap 24 órá-
jában, hétvégén és ünnepnap-
okon is. A mobiltelefonok világá-
ban ez nem jelent helyhez kö-
töttséget. Rezgő hívásjelre állított
mobiltelefonnal a zsebemben
nyugodtan jöhetnek szentmisére,
keresztútra, litániára vagy bármi-
lyen egyházi programra. Szükség
esetén így is megtalálnak.

Padányi Ágnes

Anyakönyv – február–április

Keresztelések

Vedres Márton András
Kiss-Pogány Emma
Kárász Emese Katalin
Molnár Blanka Sarolta
Orsós Laura Natasa
Imre Gergely Péter
Pozsonyi Zselyke Ilona
Tas Olivér

Házasságkötések

Dr. Lelkes Gábor – Nagy Szilvia
Dósa Tibor – Ritvay Dorottya

Halottaink

Budai Lászlóné (76)
Buckó Gézáne (89)
Schéry Gáborné (82)
Bányász Antalné (86)
Kiss Józsefné (86)
Magyar Tibor (78)
Dr. Sármay Alajosné (90)
Seidl Réka (17)
Kocsis Edit (88)
Jurcsics Margit (76)
Halász Mária (85)
Pásztai Sándorné (95)
Firingerné Pásztai Gabriella (65)
Cz. Horváth Lászlóné (88)
Dr. Masonyi Máhálné (95)
Dr. Jaszovszky Lászlóné (75)
Dr. Benedek Nándor (89)
Dr. Lelik Tiborné (67)
Toldi Imre (66)
Horváth József (69)
Dr. Tóth Jánosné (77)
Barnaky Tibor Miklós (65)
Dr. Szemere János (64)

RENDELKEZŐ NYILATKOZAT A BEFIZETETT ADÓ EGY SZÁZALÉKÁRÓL

A kedvezményezett adószáma:

1 8 0 7 9 0 9 0 – 1 – 4 3

A kedvezményezett neve: KERESZTELŐ SZENT JÁNOS PLÉBÁNIA
ZENEI ALAPÍTVÁNYA
Ennek kitöltése nem kötelező.

TUDNIVALÓK

Ezt a nyilatkozatot csak akkor töltsd ki, ha valamely társadalmi szervezet, alapítvány
vagy külön nevesített intézmény, elkülönített alap javára kíván rendelkezni.

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét
csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett
adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELÉT
pontosan tünteti fel.

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra
XIII. évfolyam, 3. szám 2010. húsvét. Lapunk megjelenését a XII. kerületi önkormányzat támogatja.
Szerkesztő: Szerdahelyi Csongor, főmunkatárs: Lukács Krisztina, korrektor: Rochlitz Bernadett, tördelő: Babics Balázs
felsokrisztina@freemail.hu – www.felsokrisztina.net